

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

20.000 ΛΕΥΓΕΣ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:

JULES VERNE, *Vingt mille lieues sous les mers*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2012

1η ανατύπωση: Μάιος 2013

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Καραδήμας

Προσαρμογή εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-577-7

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

20.000 ΛΕΥΓΕΣ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Διασκευή: Δημήτρης Καραδήμας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο σκόπελος που φεύγει

Η χρονιά του 1866 σφραγίστηκε από ένα παράξενο γεγονός: ένα φαινόμενο ανεξήγητο κι αλλόκοτο, που σίγουρα κανένας δε θα έχει ξεχάσει.

Διάφορες φήμες είχαν αναστατώσει όχι μόνο τους πληθυσμούς των λιμανιών αλλά και τους κατοίκους των πόλεων. Οι ναυτικοί είχαν συγκινηθεί εξαιρετικά, καθώς και οι έμποροι και οι εφοπλιστές, οι καπετάνιοι σε ατμόπλοια κι οι караβοκύρηδες σε ιστιοφόρα, στην Ευρώπη και στην Αμερική, οι αξιωματικοί των πολεμικών караβιών σ' όλες τις χώρες και, κοντά σ' αυτούς, οι κυβερνήσεις των διάφορων κρατών και στις δυο ηπείρους. Όλους τους απασχολούσε και τους ανησυχούσε αυτό το παράξενο γεγονός.

Πραγματικά, πριν από αρκετό καιρό, πολλά πλοία είχαν συναντήσει στη θάλασσα ένα «πελώριο πράγμα», μακρουλό σαν αδράχτι, που μερικές φορές φωσφόριζε

κι ήταν πολύ πιο μεγάλο και πιο γρήγορο από μια φάλαινα.

Τα γεγονότα που σχετίζονταν μ' αυτή την εμφάνιση είχαν καταγραφεί στα ημερολόγια των караβιών. Όλα συμφωνούσαν, με αρκετή ακρίβεια, πάνω στην κατασκευή αυτού του πράγματος ή όντος με την ανυπολόγιστη κι εντυπωσιακή ταχύτητα, τη δύναμη που είχαν όλες του οι κινήσεις, την ιδιαίτερη ζωή με την οποία ήταν προικισμένο. Αν ήταν κήτος, ξεπερνούσε σε όγκο όλα όσα είχε, ως τότε, ταξινομήσει η επιστήμη. Αυτό το πράγμα ξεπερνούσε πολύ σε διαστάσεις όλα τα πλάσματα που είχαν ως τότε παραδεχτεί και περιγράψει οι ιχθυολόγοι – αν υπήρξε ποτέ φυσικά τέτοιο πράγμα.

Κι ωστόσο υπήρχε. Κανένας δεν μπορούσε πια ν' αρνηθεί το γεγονός. Και με την τάση που έχει το ανθρώπινο μυαλό ν' αναζητεί παντού το θαύμα, εύκολα μπορεί κανείς να καταλάβει πόση συγκίνηση έφερε σ' όλον τον κόσμο το υπερφυσικό αυτό φαινόμενο.

Πραγματικά, στις 20 Ιουλίου 1866, ο *Κυβερνήτης Χίλκινσον* της Ατμοπλοϊκής Εταιρείας της Καλκούτας και του Μπάρναχ συνάντησε τούτη την κινούμενη μάζα πέντε μίλια ανατολικά από τις ακτές της Αυστραλίας. Ο πλοίαρχος Μπέκερ νόμισε στην αρχή πως βρισκόταν αντίκρυ σ' έναν άγνωστο σκόπελο. Ετοιμαζόταν μάλιστα να προσδιορίσει τη σωστή του θέση, όταν δυο στήλες νερό πετάχτηκαν από το αλλόκοτο αυτό πράγμα. Τινάχτηκαν σφυρίζοντας ψηλά, κάπου πενήντα μέτρα. Συλλογίστηκε μήπως εκείνες οι στήλες έβγαιναν από κάποιον

θερμοπίδακα που τίναζε κάθε τόσο τα νερά του μέσ' από το σκόπελο. Αν τυχόν δεν ήταν αυτό, τότε ο *Κυβερνήτης Χίλκινσον* θ' αντίκριζε χωρίς άλλο κάποιο υδρόβιο κήτος, άγνωστο ως τότε, κάποιο κήτος που πετούσε, μέσα από τους φυσητήρες του, στήλες νερό, ανακατωμένο με αέρα και ατμούς.

Την ίδια χρονιά, στις 23 Ιουλίου, κάτι παρόμοιο παρατήρησε στις θάλασσες του Ειρηνικού και το *Κρίστομπαλ Κολόν*, της Ατμοπλοϊκής Εταιρείας των Δυτικών Ινδιών και του Ειρηνικού. Αυτό λοιπόν το παράδοξο κήτος μπορούσε να μετακινείται από το ένα μέρος στ' άλλο με καταπληκτική ταχύτητα, αφού μέσα σε τρεις ημέρες ο *Κυβερνήτης Χίλκινσον* και το *Κρίστομπαλ Κολόν* το είχαν δει σε δυο σημεία του χάρτη πάνω από επτακόσιες ναυτικές λεύγες μακριά το ένα από το άλλο.

Τους πρώτους μήνες του 1867 όλα έδειχναν πως το θέμα δε θα ξανάβγαινε πια στην επιφάνεια, ωστόσο καινούρια γεγονότα ήρθαν στο φως. Δεν επρόκειτο πια για ένα επιστημονικό πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί, αλλά για έναν πραγματικό και σοβαρό κίνδυνο που έπρεπε να τον ξεφύγουν. Το ζήτημα πήρε μια ολότελα διαφορετική όψη. Το τέρας ξανάγινε νησάκι, βράχος, σκόπελος. Μα ένας σκόπελος που έφευγε, άπιαστος και ακαθόριστος.

Στις 5 Μαρτίου του 1867, το ατμόπλοιο *Μοραβός* της Ωκεάνιας Εταιρείας του Μοντρεάλ σκόνταψε, μέσα στη νύχτα, με τη δεξιά του πλευρά πάνω σ' ένα βράχο, που κανένας χάρτης δεν τον σημείωνε πουθενά. Αν το σκαρί του δεν ήταν τόσο εξαιρετικό σε ποιότητα, ύστερ' από το

τράνταγμα, ο *Μοραβός* θα είχε βουλιάξει, μαζί με τους διακόσιους τριάντα επτά επιβάτες που έφερνε από τον Καναδά.

Αυτό το γεγονός, εξαιρετικά σοβαρό από μόνο του, θα είχε ίσως ξεχαστεί όπως τόσα άλλα, αν, τρεις βδομάδες αργότερα, δεν ξαναγινόταν το ίδιο κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Στις 13 Απριλίου του 1867, ενώ η θάλασσα ήταν ήσυχη και ο άνεμος βολικός, το *Σκοτία* έπλεε με ταχύτητα κανονική.

Στις τέσσερις και δεκαεφτά το απόγευμα, ενώ οι επιβάτες έτρωγαν συγκεντρωμένοι στο μεγάλο σαλόνι, μια σύγκρουση, μόλις αισθητή, έγινε στο σκάφος της *Σκοτίας*, στο αριστερό πλευρό της και λίγο πιο πίσω από τον έλικα.

Η *Σκοτία* δεν είχε χτυπήσει η ίδια πουθενά. Το τράνταγμα είχε φανεί τόσο ελαφρό, που κανένας δε θ' ανησυχούσε στο πλοίο. Μα ακούστηκαν φωνές των θερμαστών, που ανέβηκαν στο κατάστρωμα φωνάζοντας:

— Βυθιζόμαστε, βυθιζόμαστε!

Στην αρχή οι επιβάτες τρομοκρατήθηκαν. Αλλά ο πλοίαρχος Άντερσον έτρεξε να τους καθησυχάσει. Την ίδια στιγμή κατέβηκε στο αμπάρι. Είδε πως στο πέμπτο διαμέρισμα του πλοίου είχε μπουκάρει η θάλασσα. Το νερό έμπαινε μέσα ορμητικά. Καλά που δεν ήταν το διαμέρισμα με τα καζάνια. Τότε οι φωτιές θα έσβηναν αμέσως. Ο πλοίαρχος Άντερσον είπε να σταματήσει αμέσως το καράβι. Ένας ναύτης βούτηξε για να εξακριβώσει τη ζημιά. Λίγες στιγμές αργότερα βεβαιώθηκε πως στην κα-

ρίνα του πλοίου υπήρχε μια τρύπα φαρδιά δυο μέτρα. Τέτοια τρύπα δεν μπορούσε να φτιαχτεί και η Σκοτία αναγκάστηκε να συνεχίσει έτσι το ταξίδι της. Έτσι κατάφερε ύστερα από τρεις μέρες καθυστέρηση και μπήκε στις δεξαμενές της Εταιρείας, αφού ανησύχησε ζωηρά το Λίβερπουλ.

Οι μηχανικοί καταπιάστηκαν τότε να εξηγήσουν τη ζημιά. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους. Δυόμισι μέτρα κάτω από τη γραμμή που ακουμπούσε στην επιφάνεια της θάλασσας, ανοιγόταν ένα κανονικό σκίσιμο στο σχήμα ενός ισοσκελούς τριγώνου. Το ρήγμα στη λαμαρίνα ήταν με τόση ακρίβεια καμωμένο, που δε θα μπορούσε να χτυπηθεί έτσι σίγουρα ούτε με το σφυρί. Έπρεπε λοιπόν το εργαλείο που το είχε προκαλέσει να ήταν ασυνήθιστο.

Αυτό το τελευταίο περιστατικό ήταν τόσο σπουδαίο, που η κοινή γνώμη αναστατώθηκε πάλι κυριολεκτικά. Πραγματικά, από κείνη τη στιγμή, όλα τα θαλάσσια δυστυχήματα, που δεν είχαν ορισμένη αιτία, αποδίδονταν στο καινούριο αυτό τέρας. Εκείνο το φανταστικό πλάσμα φορτώθηκε την ευθύνη για όλα τα ναυάγια τέτοιας λογής, που ο αριθμός τους δυστυχώς είναι σημαντικός.

Δίκαια λοιπόν ή άδικα, ο κόσμος κατηγορήσε για το χαμό τους το «τέρας». Κι επειδή οι συγκοινωνίες ανάμεσα στις δυο ηπείρους γίνονταν όλο και πιο επικίνδυνες, το κοινό διαμαρτυρήθηκε και απαίτησε κατηγορηματικά ν' απαλλαγούν οι θάλασσες, με κάθε θυσία, από το φοβερό εκείνο κήτος.

Τα υπέρ και τα κατά

Την εποχή που γίνονταν αυτά τα περιστατικά, γύριζα από μια επιστημονική εξερεύνηση στην φιλόξενη περιοχή της Νεμπράσκα, στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η γαλλική κυβέρνηση με είχε αποσπάσει σ' εκείνη την αποστολή, μια και ήμουν αναπληρωματικός καθηγητής της Φυσικής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού. Ύστερα από έξι μήνες που πέρασα στη Νεμπράσκα, έφτασα στη Νέα Υόρκη κατά το τέλος Μαρτίου, φορτωμένος με πολύτιμες συλλογές. Η αναχώρησή μου για τη Γαλλία είχε οριστεί για τις πρώτες μέρες του Μαΐου. Περιμένοντας, λοιπόν, είχα καταπιαστεί να ταξινομήσω τους ορυκτολογικούς, βοτανικούς και ζωολογικούς θησαυρούς μου, όταν έγινε το ατύχημα της Σκοτίας.

Ήμουν απόλυτα ενήμερος για καθετί που αφορούσε το ζήτημα της ημέρας. Και πώς θα μπορούσα να μην είμαι; Διάβασα και ξαναδιάβασα όλες τις αμερικάνικες

κι ευρωπαϊκές εφημερίδες, χωρίς να μπορέσω να φωτιστώ περισσότερο. Αυτό το μυστήριο με σκανδάλιζε. Και αδυνατώντας να σχηματίσω γνώμη, ταλαντευόμουν από τη μια υπόθεση στην άλλη. Κάτι υπήρχε, αυτό ήταν σίγουρο. Όσοι δεν το πίστευαν μπορούσαν ν' ακουμπήσουν το δάχτυλό τους επάνω στην πληγή της Σκοτίας.

Σαν έφτασα στη Νέα Υόρκη, το ζήτημα αυτό ήταν ακόμα στη βράση του. Η υπόθεση για κάποιο νησάκι που... έπλεε, για κάποιον ασύλληπτο σκόπελο-φάντασμα, που την υποστήριζαν μερικοί αναρμόδιοι, μπήκε στην άκρη. Πραγματικά, αν εκείνος ο σκόπελος δεν είχε μηχανή μέσα στην κοιλιά του, πώς θα μπορούσε να μετακινείται με τέτοια ταχύτητα;

Το ίδιο παραμερίστηκε η ιδέα πως το τέρας ήταν σκάφος που έπλεε, ένα πελώριο ναυάγιο, ας πούμε, γιατί σ' αυτή την περίπτωση δε θα μπορούσε να μετακινείται με τέτοια ταχύτητα.

Απόμειναν, λοιπόν, δυο δυνατές λύσεις, που χώρισαν σε δυο στρατόπεδα τους υποστηρικτές τους. Από τη μια μεριά ήταν όσοι έλεγαν πως πρόκειται για τέρας με κολοσσιαία δύναμη. Από την άλλη, όσοι πίστευαν πως ήταν «υποβρύχιο» πλοίο, με υπερβολικά μεγάλη κινητήρια δύναμη.

Τούτη όμως η τελευταία υπόθεση, που τη δέχτηκαν όλοι στο τέλος, δεν μπόρεσε ν' αποδειχτεί, μ' όλες τις έρευνες που έγιναν και στους δύο κόσμους. Πώς μπορούσε ένας απλός ιδιώτης να έχει στη διάθεσή του ένα τέτοιο μηχανικό πλεούμενο; Αυτό δεν ήταν τόσο πιθανό.

Πού και πότε το κατασκεύασε το υποβρύχιο; Πώς μπόρεσε να κρατήσει μυστική την κατασκευή του;

Μονάχα μια κυβέρνηση μπορούσε να κατέχει μια τέτοια καταστροφική μηχανή. Μέσα σε τούτα τα μαύρα χρόνια, που ο άνθρωπος μηχανευόταν τόσα για να πολλαπλασιάσει τη δύναμη των πολεμικών όπλων, πιθανό ήταν ένα κράτος, κρυφά από τα άλλα, να δοκίμασε αυτή τη φοβερή μηχανή. Ύστερ' από τα καταδρομικά οι τορπίλες. Μετά τις τορπίλες τα υποβρύχια. Κατόπιν κάτι άλλο ενάντια στα υποβρύχια, όπως εγώ τουλάχιστον υποθέτω.

Ύστερα όμως από έρευνες που έγιναν στην Αγγλία, τη Ρωσία, την Πρωσία, την Ισπανία, την Ιταλία, την Αμερική, ακόμα και σ' αυτήν την Τουρκία, η υπόθεση για ένα υποβρύχιο πλοίο απορρίφθηκε οριστικά.

Σαν έφτασα στη Νέα Υόρκη, πολλά πρόσωπα μου έκαναν την τιμή να με συμβουλευτούν για το φαινόμενο αυτό. Στη Γαλλία, είχα εκδώσει ένα έργο με τον τίτλο *Τα μυστήρια των μεγάλων υποβρύχιων βυθών*. Το βιβλίο αυτό, που άρεσε πολύ στον επιστημονικό κόσμο, με ανέδειξε ειδικό σ' αυτόν τον αρκετά σκοτεινό κλάδο της φυσικής ιστορίας. Μου ζήτησαν λοιπόν τη γνώμη μου. Όσο μπορούσα ν' αρνηθώ πως πίστευα σαν πραγματικό το υποβρύχιο, το αρνήθηκα. Σε λίγο όμως, καθώς με έφεραν σ' αδιέξοδο, αναγκάστηκα να δώσω κατηγορηματικές εξηγήσεις. Όταν μάλιστα κάλεσαν, κάπως καθυστερημένα, τον αξιότιμο κύριο Πιερ Αρονάξ, καθηγητή της Φυσικής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού, από

τον *Κήρυκα της Νέας Υόρκης*, να εκφράσει μια οποιαδήποτε γνώμη, αναγκάστηκα ν' απαντήσω.

Στο άρθρο μου, παραδέχτηκα πως υπήρχε κάποιο τέρας. Η άποψή μου συζητήθηκε πολύ έντονα κι είχε μεγάλη απήχηση. Το ανθρώπινο πνεύμα βρίσκει ευχαρίστηση σ' αυτές τις φανταχτερές ιδέες, που δέχονται πως υπάρχουν πλάσματα υπερφυσικά. Και για τέτοιες φαντασίες η θάλασσα είναι το καλύτερο καταφύγιο. Είναι το μόνο μέρος όπου μπορούν να γεννηθούν και ν' αναπτυχθούν τέτοιοι γίγαντες, που μπροστά τους τα ζώα της ξηράς, ελέφαντες ή ρινόκεροι, είναι νάνοι. Τα θαλασσινά νερά σηκώνουν τα πιο μεγάλα γνωστά κήτη. Άλλοτε, τα ζώα της Γης, στις πρώτες γεωλογικές περιόδους, τα τετράποδα, τα πτηνά, ήταν πλασμένα πάνω σε γιγαντιαία πρότυπα. Ο Δημιουργός τα πέταξε σ' ένα κολοσσιαίο καλούπι, που ο χρόνος το μίκραινε σιγά σιγά. Γιατί να μην έχει φυλάξει η θάλασσα, στ' άγνωστα βάθη της, αυτά τα πελώρια δείγματα της ζωής μιας άλλης εποχής, αυτή που δε μεταβάλλεται ποτέ, ενώ η γήινη επιφάνεια αλλάζει σχεδόν αδιάκοπα;

Μερικοί αντιμετώπιζαν το φαινόμενο μονάχα σαν ένα καθαρά επιστημονικό πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί. Άλλοι όμως, πιο θετικοί, ιδιαίτερα στην Αμερική και την Αγγλία, σκέφτηκαν να καθαρίσουν τους ωκεανούς από το επικίνδυνο αυτό τέρας, για να εξασφαλίσουν τις υπερκεάνιες συγκοινωνίες.

Η κοινή γνώμη είχε εκδηλωθεί και οι Ηνωμένες Πολιτείες συμφώνησαν πρώτες. Στη Νέα Υόρκη, έγιναν όλες

οι προετοιμασίες για μια αποστολή προορισμένη να κυνηγήσει την αρκουδοφάλαινα. Μια πολύ γοργή φρεγάτα, με το όνομα *Αβραάμ Λίνκολν*, ετοιμάστηκε ν' ανοίξει πανί το γρηγορότερο. Όλοι οι ναύσταθμοι μπήκαν στη διάθεση του πλοίαρχου Φαραγκούτ, που βάλθηκε το ταχύτερο να εξοπλίζει κατάλληλα το καράβι του.

Και, όπως συμβαίνει πάντα, από τη στιγμή που αποφάσισαν να κυνηγήσουν το τέρας, το τέρας δεν ξαναφάνηκε. Δυο μήνες κανείς δεν άκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτό. Κανένα πλεούμενο δεν το συνάντησε. Θαρρείς και ήξερε τη συνωμοσία που πλεκόταν ενάντιά του.

Οπλίστηκε λοιπόν η φρεγάτα για μια μακρινή εκστρατεία, μα δεν ήξερε πια κατά πού να τραβήξει. Η ανυπομονησία δυνάμωνε αδιάκοπα, όταν στις 2 Ιουλίου μαθεύτηκε ότι ένα βαπόρι που έκανε τη συγκοινωνία Σαγκάη-Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας είχε ξαναδεί το κήτος, τρεις βδομάδες νωρίτερα, στις βόρειες θάλασσες του Ειρηνικού.

Η νέα είδηση έφερε πάρα πολύ μεγάλη συγκίνηση. Δεν έδωσαν έτσι μήτε είκοσι τέσσερις ώρες αναβολή στον πλοίαρχο Φαραγκούτ. Τα τρόφιμά του ήταν φορτωμένα, τ' αμπάρια του γεμάτα κάρβουνο. Κανένας άντρας από το πλήρωμα δεν έλειπε απ' τη θέση του. Απόμονε μονάχα ν' ανάψουν τις φωτιές. Να ζεστάνουν τα καζάνια. Να σηκώσουν τις άγκυρες.

Τρεις ώρες πριν εγκαταλείψει το *Αβραάμ Λίνκολν* την προκυμαία του Μπρούκλιν, πήρα ένα επίσημο γράμμα μ' αυτά τα λόγια:

*Κύριο Αρονάξ,
Καθηγητή στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων.
Ξενοδοχείο της Πέμπτης Λεωφόρου,
Νέα Υόρκη*

*Κύριε,
Αν θέλετε να πάρετε μέρος στην αποστολή του
Αβραάμ Λίνκολν, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πο-
λιτειών θα δει με ευχαρίστηση τη Γαλλία ν' αντι-
προσωπεύεται από σας σ' αυτή την επιχείρηση. Ο
πλοίαρχος Φαραγκούτ έχει μια καμπίνα στη διάθε-
σή σας.*

*Εγκάρδια δικός σας
Ι. Β. Χόμπσον
Υπουργός των Ναυτικών*

Όπως αγαπάει ο κύριος

Τρία δευτερόλεπτα πριν έρθει το γράμμα του Ι. Β. Χόμπσον δεν είχα σκεφτεί να πάρω μέρος στο κυνήγι της αρκουδοφάλαινας με το μεγάλο κέρατο. Ούτε και να κάνω το ταξίδι στις βορειοδυτικές θάλασσες. Μα, τρία δευτερόλεπτα μετά, αφού διάβασα το γράμμα του εντιμότατου υπουργού των Ναυτικών, είχα πια καταλάβει την αληθινή μου κλίση. Και πως μοναδικός σκοπός της ζωής μου ήταν να κυνηγήσω αυτό το επικίνδυνο τέρας και να γλιτώσω τον κόσμο από την παρουσία του.

— Σύμβουλε, φώναξα ανυπόμονα. Σύμβουλε!

Σύμβουλος ήταν ο υπηρέτης μου. Ένας λεβέντης φλαμανδός που τον αγαπούσα και μ' αγαπούσε. Πάνω από δέκα χρόνια με συνόδευε παντού όπου με οδηγούσε η επιστήμη. Ήταν τριάντα χρονών. Ας μου επιτρέψετε να πω πως εγώ ήμουν ασαράντα.

Ο Σύμβουλος είχε μονάχα ένα ελάττωμα. Φανατικά

τυπικός, μου μιλούσε πάντα στο τρίτο πρόσωπο. Έτσι καταντούσε συχνά ενοχλητικός.

— Σύμβουλε! του ξαναφώναξα, ενώ είχα αρχίσει να ετοιμάζομαι πυρετωδώς για το ξεκίνημα.

Ο Σύμβουλος παρουσιάστηκε.

— Ο κύριος με κάλεσε; είπε μπαίνοντας.

— Ναι, παιδί μου! Ετοίμασε τα πράγματά μου κι ετοιμάσου κι εσύ. Φεύγουμε σε δυο ώρες.

— Όπως αγαπάει ο κύριος, αποκρίθηκε ήρεμα ο Σύμβουλος.

— Θα ταξιδέψουμε με το *Αβραάμ Λίνκολν*.

— Όπως αγαπάει ο κύριος, ξαναπάντησε ήρεμα ο Σύμβουλος.

— Ξέρεις, φίλε μου, πρόκειται για το τέρας... το περίφημο τέρας... Πάμε να καθαρίσουμε απ' αυτό τις θάλασσες. Ο συγγραφέας ενός βιβλίου για *Τα μυστήρια των μεγάλων υποβρύχιων βυθών* δεν μπορεί να μην μπαρκάρει με τον πλοίαρχο Φαραγκούτ. Ένδοξη αποστολή... λιγάκι επικίνδυνη. Δεν ξέρει κανείς πού θα βγει. Αλλά θα πάμε κι ό,τι γίνει ας γίνει. Έχουμε ανοιχτομάτη κι άφοβο καπετάνιο.

Ο Σύμβουλος ετοίμασε γρήγορα γρήγορα τις αποσκευές μας. Σε λίγα λεπτά φτάναμε στην προκυμαία, όπου το *Αβραάμ Λίνκολν* ξερνούσε από τις δυο καμινάδες του χείμαρρους μαύρο καπνό.

Πήγα αμέσως να βρω τον καπετάνιο Φαραγκούτ. Ένας ναύτης με οδήγησε στην πρύμνη του карабиού. Εκεί βρέθηκα μπροστά σ' έναν αξιωματικό με συμπαθητική όψη. Μου έδωσε το χέρι του.

— Ο κύριος Πιερ Αρονάξ; μου είπε.
— Ο ίδιος, απάντησα. Ο πλοίαρχος Φαραγκούτ;
— Ολόκληρος. Καλωσήρθατε, κύριε καθηγητά. Η καμπίνα σας σας περιμένει.

Χαιρέτησα, κι αφήνοντας τον πλοίαρχο να φροντίσει πότε θα σαλπάριζε το καράβι του, πήγα στην καμπίνα που προοριζόταν για μένα.

Η επιλογή του *Αβραάμ Λίνκολν* ήταν πραγματικά περίφημη. Ο εξοπλισμός του για τη νέα του αποστολή θαυμάσιος. Εσωτερικά το πλοίο ήταν νοικοκυρεμένο, ανάλογα με τα ναυτικά του προσόντα. Έμεινα πολύ ικανοποιημένος απ' την καμπίνα μου, που βρισκόταν στην πρύμνη του караβιού.

Άφησα το Σύμβουλο να βολέψει τις αποσκευές μας και ξανανέβηκα στη γέφυρα να παρακολουθήσω τις ετοιμασίες για το ξεκίνημα.

Εκείνη τη στιγμή, ο καπετάν Φαραγκούτ φρόντιζε να τραβήξουν τα τελευταία παλαμάρια που κρατούσαν το *Αβραάμ Λίνκολν* δεμένο στην προκυμαία του Μπρούκλιν. Όστε, αν είχα αργήσει ακόμα κι ένα τέταρτο, ίσως και λιγότερο, η φρεγάτα θα 'φευγε χωρίς εμένα! Θα 'μενα έξω απ' αυτή την παράδοξη και απίθανη, σχεδόν υπερφυσική αποστολή. Και μολονότι η ιστορία της είναι αληθινή, μερικοί μπορεί να μην την πιστέψουν...

Ο Νεντ Λαντ

Ο καπετάν Φαραγκούτ ήταν ένας καλός ναυτικός, που του άξιζε να διευθύνει μια τέτοια φρεγάτα. Αυτός ήταν η ψυχή του караβιού. Δεν είχε καμιά αμφιβολία πως το κήτος υπήρχε και δεν επέτρεπε σε κανέναν άλλο να το αμφισβητήσει. Πίστευε σ' αυτό όπως μερικές απλοϊκές γυναικούλες πιστεύουν στον Λεβιάθαν με την πίστη κι όχι με τη λογική. Το τέρας υπήρχε κι αυτός θα ελευθέρωνε απ' αυτό τις θάλασσες.

Πάνω στο πλοίο βρισκόταν κι ο Νεντ Λαντ, ο βασιλιάς των καμακιστών. Ήταν Καναδός, κάπου σαράντα χρόνων. Η δεξιότητά του ήταν σπάνια. Δεν υπήρχε άλλος άξιος σαν αυτόν στο επικίνδυνο επάγγελμά του. Ήταν ψηλός, πάνω από ένα κι ογδόντα, γεροδεμένος μαζί και σοβαρός, κάπως απότομος και τραχύς.

Όταν λες Καναδός, είναι σαν να λες Γάλλος. Όσο κι αν ήταν τραχύς ο Νεντ Λαντ, πρέπει να παραδεχτώ πως

μου έδειξε κάποια αγάπη. Σίγουρα τον τραβούσε η εθνικότητά μου.

Σιγά σιγά, άρχισε να του αρέσει η συζήτηση. Μου άρεσε κι εμένα να τον ακούω να διηγείται τις περιπέτειές του στις πολικές θάλασσες. Μιλούσε για τα ψαρέματα και τις μάχες του με πολλή φυσικότητα και ποιήση.

Ποια ήταν η γνώμη του Νεντ Λαντ για το θαλάσσιο τέρας; Πρέπει να το ομολογήσω: ήταν ο μόνος επάνω στο καράβι που δεν πίστευε πως υπήρχε στην πραγματικότητα κι ο μοναδικός που δεν παραδεχόταν την κοινή γνώμη.

Αλλά το πάθημα της Σκοτίας δεν μπορούσε κανένας να το αρνηθεί. Η τρύπα στα ύφалаά του δεν έγινε μονάχη της. Κι αφού δεν την έκανε κανένα χτύπημα σε κάποιο βράχο, θα έπρεπε αναγκαστικά να την προκάλεσε κάποιο ζώο.

Για να δώσουμε λύση σ' αυτό το μυστήριο, έπρεπε να κάνουμε ανατομία στο άγνωστο εκείνο ζώο. Και για να του κάνουμε ανατομία, έπρεπε να το πιάσουμε. Για να το πιάσουμε, έπρεπε να το καμακώσουμε! Κι αυτό ήταν η δουλειά του Νεντ. Για να το καμακώσουμε, έπρεπε να το δούμε! Κι αυτό ήταν δουλειά του πληρώματος. Και για να το δούμε, έπρεπε να το συναντήσουμε! Κι αυτό ήταν ζήτημα τύχης.

Στην τύχη

Το *Αβραάμ Λίνκολν* ταξίδευε για αρκετό καιρό χωρίς να συμβεί τίποτα.

Η φρεγάτα έκανε το γύρο των νοτιοανατολικών ακτών της Αμερικής με καταπληκτική ταχύτητα. Στις 3 Ιουλίου, βρισκόμαστε στ' ανοιχτά του Πορθμού του Μαγγελάνου. Μα ο καπετάν Φαραγκούτ δε θέλησε ν' ακολουθήσει αυτό το φιδωτό πέρασμα κι έτσι περάσαμε από το Ακρωτήριο Χορν.

Στις 6 Ιουλίου, κατά τις τρεις το απόγευμα, δεκαπέντε μίλια κάτω προς το νότο, το *Αβραάμ Λίνκολν* περνούσε έξω από το Ακρωτήριο Χορν: εκείνο το μικρό, μοναχικό νησάκι, εκείνο το βράχο, που χανόταν στην άκρη της αμερικανικής ηπείρου, που κάποιοι Ολλανδοί ναυτικοί τού έδωσαν το όνομα της πόλης που γεννήθηκαν. Το πλοίο πήρε πορεία προς τα βορειοδυτικά και την άλλη μέρα ο έλικας της φρεγάτας έскиζε πια τα νερά του Ειρηνικού.

— Τα μάτια μας ανοιχτά! Τα μάτια μας ανοιχτά! έλεγαν και ξανάλεγαν οι ναύτες.

Και τα 'χαν ορθάνοιχτα. Νύχτα και μέρα παρατηρούσαν την επιφάνεια του ωκεανού. Μόνο ο Νεντ Λαντ φανέρωνε πάντα, ξεκάθαρα και πεισματικά, την πιο μεγάλη δυσπιστία.

— Μπα! μου έλεγε. Δεν υπάρχει τίποτε, κύριε Αρονάξ. Μα κι αν υπήρχε, τι πιθανότητες έχουμε να το δούμε; Μήπως δεν τρέχουμε στην τύχη!

Στις 20 Ιουλίου περάσαμε τον τροπικό του Αιγόκερω. Και τον ίδιο μήνα, στις 27, διαβήκαμε τον Ισημερινό. Τότε η φρεγάτα προσανατολίστηκε πιο σταθερά προς τα δυτικά και μπήκε στα νερά του κεντρικού Ειρηνικού. Ο καπετάν Φαραγκούτ σκεφτόταν, και με το δίκιο του, πως ήταν προτιμότερο να πλέει στα βαθιά νερά και να ξεμακρύνει απ' τις ηπείρους και τα νησιά, όπου το τέρας πάντα απέφυγε να πλησιάσει.

Η φρεγάτα, λοιπόν, αφού εφοδιάστηκε πάλι με κάρβουνο, πέρασε ανοιχτά απ' τα Μαρκήσια νησιά, διάβηκε τον τροπικό του Καρκίνου και τράβηξε για τις θάλασσες της Κίνας.

Βρεθήκαμε κάποτε διακόσια μίλια μακριά απ' την ακτή της Ιαπωνίας. Η νύχτα έπεφτε. Ήταν οκτώ ακριβώς. Μεγάλα σύννεφα σκέπαζαν το φεγγάρι, ενώ η θάλασσα κυμάτιζε απαλά.

Εκείνη τη στιγμή ακουμπούσα στην κουπαστή του караβιού. Ο Σύμβουλος, που στεκόταν κοντά μου, κοιτούσε μπροστά του. Το πλήρωμα, σκαρφαλωμένο στα

ξάρτια, ερευνούσε τον ορίζοντα, που λίγο λίγο στένευε και σκοτείνιαζε.

Μέσα στη γενική σιωπή αντιλάλησε ξαφνικά μια φωνή.

Ήταν η φωνή του Νεντ Λαντ:

— Εεε! Αυτό που ζητάμε, να το! Στ' ανοιχτά! Πλάι μας!

Ολοταχώς

Στην κραυγή εκείνη, ολόκληρο το τσούρμο έτρεξε κοντά στον καμακιστή. Πλοίαρχος, αξιωματικοί, ναύτες και μούτσοι. Ακόμα και οι μηχανικοί άφησαν τις μηχανές τους κι οι θερμαστές παράτησαν τα καζάνια τους. Είχε δοθεί διαταγή να σταθούν κι η φρεγάτα προχωρούσε μόναχα με τη φόρα της.

Το σκοτάδι εκείνη την ώρα ήταν βαθύ. Όσο γερά κι αν ήταν τα μάτια του Καναδού, αναρωτιόμουν πώς είχε δει και τι μπορούσε να 'χει δει. Κι η καρδιά μου χτυπούσε τόσο, που έλεγα πως θα σπάσει.

Αλλά ο Νεντ Λαντ δεν είχε γελαστεί. Όλοι μας βλέπαμε το αντικείμενο που έδειχνε με το χέρι.

Διακόσιες οργιές μακριά απ' το *Αβραάμ Λίνκολν* και στο δεξί πλευρό του караβιού, η θάλασσα φαινόταν σαν να φωτιζόταν από κάτω. Αυτή η μεγαλόπρεπη ακτινοβο-

λία έμοιαζε να προέρχεται από κάτι που είχε μεγάλη φωτιστική δύναμη.

— Είναι μάζωμα από όστρακα που φωσφορίζουν, φώναξε κάποιος αξιωματικός.

— Όχι, κύριε, αποκρίθηκα εγώ με πεποίθηση. Ποτέ τα όστρακα δεν εκπέμπουν τόσο δυνατό φως. Κι έπειτα, κοιτάzte, κοιτάzte! Μετακινείται. Πηγαίνει πότε μπρος και πότε πίσω. Ορμά καταπάνω μας!

Μια κραυγή ξεπήδησε απ' όλη τη φρεγάτα.

— Σιωπή! φώναξε ο καπετάν Φαραγκούτ. Όρτσα λα μπάντα.

Οι ναύτες έτρεξαν στο τιμόνι, οι μηχανικοί στις μηχανές τους. Το πλοίο ανάστρεψε αμέσως την πορεία του και το *Αβραάμ Λίνκολν*, γέρνοντας στη μια πλευρά, έγγραφε ημικύκλιο.

— Τιμόνι δεξιά! Ανάπλωρα! φώναξε ο καπετάν Φαραγκούτ.

Οι διαταγές αυτές εκτελέστηκαν στη στιγμή κι η φρεγάτα ξεμάκρυνε γρήγορα από τη φωτεινή εστία.

Λάθος. Η φρεγάτα θέλησε να ξεμακρύνει, μα το τέρας μάς ζύγωσε ξανά με ταχύτητα διπλάσια απ' τη δική μας.

Η ανάσα μας κόπηκε. Το τέρας μάς πλησίαζε κάνοντας τσαλίμια. Έκανε το γύρο της φρεγάτας και την τύλιξε με δέσμες από ηλεκτρικό φως. Έγστερα, τράβηξε μακριά δυο τρία μίλια, αφήνοντας πίσω του ένα φωτεινό αυλάκι. Ξαφνικά, το τέρας όρμησε απότομα καταπάνω στο *Αβραάμ Λίνκολν* με τρομακτική ταχύτητα. Σταμάτησε πάλι απότομα, κάπου επτά μέτρα από το σκάφος μας, και

το φως του έσβησε! Ύστερα φάνηκε πάλι από την άλλη πλευρά του καραβιού – από τη μια στιγμή στην άλλη μπορούσε να γίνει μια σύγκρουση μοιραία για μας.

— Κύριε Αρονάξ, είπε έκπληκτος ο καπετάν Φαραγκούτ, δεν ξέρω με τι φοβερό υποκείμενο έχω να κάνω και δε θέλω να ριψοκινδυνέψω ανόητα τη φρεγάτα μου μέσα σε τέτοιο σκοτάδι. Κι ύστερα, πώς να χτυπήσω το άγνωστο; Ας περιμένουμε να ξημερώσει κι οι ρόλοι θ' αλλάξουν.

— Δεν έχετε πια αμφιβολίες, καπετάνιο, για τη φύση του ζώου;

— Όχι, κύριε, είναι ολοφάνερο. Είναι γιγάντιο κήτος και μάλιστα κήτος ηλεκτρικό. Είναι σίγουρα το τρομερότερο πλάσμα που βγήκε ποτέ από τα χέρια του Δημιουργού. Γι' αυτό, κύριε, πρέπει να φυλάγομαι.

Όλο το τσούρμο έμεινε στο πόδι όλη τη νύχτα. Κάνενας δε σκέφτηκε να κοιμηθεί.

Κατά τις δύο το πρωί, η φωτεινή εστία ξαναφάνηκε, πέντε μίλια ανοιχτά απ' το *Αβραάμ Λίνκολν*. Μ' όλη την απόσταση, μ' όλη τη βουή του ανέμου και της θάλασσας, ακούγαμε καθαρά τα τρομερά χτυπήματα της ουράς του ζώου κι ακόμα τη βαριά, λαχανιασμένη του ανάσα.

«Χμ!» σκέφτηκα «ωραία φάλαινα θα 'ναι αυτή, να 'χει τόση δύναμη όση κι ένα σύνταγμα ιππικού».

Μείναμε άγρυπνοι ώσπου να φέξει κι ετοιμαστήκαμε για τη μάχη. Ξαφνικά, όπως και το προηγούμενο βράδυ, ακούστηκε η φωνή του Νεντ Λαντ:

— Αυτό που ζητάμε, πίσω αριστερά!

Όλα τα βλέμματα γύρισαν στο μέρος που έδειχνε.

Εκεί, ενάμισι μίλι μακριά απ' τη φρεγάτα, ένα μακρύ μαυριδερό σώμα αναδυσόταν ένα μέτρο πάνω από τα κύματα. Η ουρά του, που αναταραζόταν βίαια, προκαλούσε τρομερή ρουφήχτρα μέσα στη θάλασσα. Ένα απέραντο αυλάκι, που η ασπράδα του λαμποκοπούσε, έδειχνε το πέρασμα του κήτους και χάραζε μια μακρουλή καμπύλη.

Η φρεγάτα πλησίασε το κήτη. Εγώ το παρατηρούσα με ολότελα καθαρή σκέψη, όταν δυο πίδακες από ατμούς και νερό τινάχτηκαν από τους φυσητήρες του. Ανέβηκαν σαράντα μέτρα ψηλά κι έτσι μπόρεσα να καταλάβω με τι τρόπο ανάσαινε. Συμπέρανα λοιπόν οριστικά πως ανήκε στη συνομοταξία των σπονδυλωτών.

Το πλήρωμα περίμενε ανυπόμονα τις διαταγές του αρχηγού του. Εκείνος, αφού κοίταξε προσεκτικά το ζώο, κάλεσε το μηχανικό. Ο μηχανικός έτρεξε στη στιγμή.

— Κύριε, είπε ο πλοίαρχος, έχετε πίεση;
— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε ο μηχανικός.
— Πάει καλά. Δυναμώστε τις φωτιές και βάλτε μπρος ολοταχώς!

Τρία «ζήτη» υποδέχτηκαν αυτή τη διαταγή. Η ώρα της πάλης είχε σημάνει. Λίγο αργότερα, το *Αβραάμ Λίνκολν*, σπρωγμένο προς τα εμπρός από το δυνατό του έλικα, τραβούσε ίσια καταπάνω στο ζώο. Εκείνο όμως το άφησε αδιάφορα να πλησιάσει πρώτα κάπου πενήντα οργιές. Κι ύστερα, χωρίς να βουτήξει μέσα στη θάλασσα, έκανε μια μικρή κίνηση, σαν να ήθελε να φύγει, και περιορίστηκε να κρατήσει την απόστασή του.

Αυτό το κυνήγι κράτησε κάπου τρία τέταρτα της ώρας, χωρίς το βαπόρι να μπορέσει να ζυγώσει έστω και δυο οργιές το κήτος. Ήταν λοιπόν ολοφάνερο πως έτσι δε θα μπορούσε να το προφτάσει ποτέ.

Ο καπετάν Φαραγκούτ έστριβε με λύσσα το πυκνό γέι του.

— Νεντ Λαντ! φώναξε.

Στο πρόσταγμά του ο Καναδός έτρεξε αμέσως.

— Λοιπόν, κύριε Λαντ, ρώτησε ο καπετάνιος, με συμβουλεύεις ακόμα να ρίξω τις βάρκες μου στη θάλασσα;

— Όχι, κύριε, αποκρίθηκε ο Νεντ Λαντ, γιατί αυτό το ζώο εκεί κάτω δε θ' αφήσει να το πιάσουμε παρά μόνο αν του 'ρθει το κέφι να πιαστεί.

— Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν;

— Δυναμώστε τον ατμό, αν μπορείτε, κύριε. Όσο για μένα, με την άδειά σας, φυσικά, θα πάω να εγκατασταθώ στην πλώρη. Αν τυχόν πλησιάσουμε τόσο που να το φτάνει το καμάκι μου, θα το καμακώσω.

— Πήγαινε, Νεντ, αποκρίθηκε ο καπετάν Φαραγκούτ.

Κι έπειτα πρόσταξε:

— Μηχανικέ! Ανέβασε την πίεση του ατμού!

Ο Νεντ Λαντ πήγε στο πόστο του. Οι φωτιές φούντωσαν κι ο έλικας άρχισε να φέρνει σαράντα τρεις βόλτες στο λεπτό. Το *Αβραάμ Λίνκολν* έτρεχε με δεκαοχτώ μίλια και πέντε δέκατα την ώρα.

Αλλά το κήτος, χωρίς να ζοριστεί, γλιστρούσε κι αυτό με την ίδια ταχύτητα.

Τι κυνηγητό! Όχι, δεν μπορώ να περιγράψω τη συγκί-

νηση που μ' έκανε να δονούμαι ολόκληρος. Ο Νεντ Λαντ στεκόταν στο πόστο του, με το καμάκι στο χέρι, και πολλές φορές το ζώο άφησε να το πλησιάσουμε.

— Το πλησιάζουμε, το πλησιάζουμε! φώναζε με έξαψη ο Καναδός.

Κι έπειτα, τη στιγμή που ετοιμαζόταν να το χτυπήσει, το κήτος ξέφευγε με ταχύτητα, που δεν την έβρισκα μικρότερη από τριάντα μίλια την ώρα.

Το μεσημέρι βρισκόμαστε στο ίδιο σημείο που ήμαστε και το πρωί στις οκτώ. Ο καπετάν Φαραγκούτ αποφάσισε να χρησιμοποιήσει πιο αποτελεσματικά μέσα.

— Α, είπε, αυτό το ζώο τρέχει πιο γρήγορα απ' το Αβραάμ Λίνκολν. Ε, λοιπόν, θα δούμε αν μπορεί να ξεφύγει τα κωνικά μας βλήματα. Άντρες, στο κανόνι της πλώρης!

Γέμισαν μεμιάς το κανόνι του καταστρώματος και σημάδεψαν. Το βλήμα τινάχτηκε, μα πέρασε μερικά μέτρα ψηλότερα από το κήτος, που βρισκόταν μισό μίλι πέρ' από τη φρεγάτα.

— Άλλος, πιο επιτήδειος! φώναξε ο καπετάνιος. Πεντακόσια δολάρια σ' όποιον επιτύχει να τρυπήσει αυτό το θεριό της κόλασης.

Ένας παλιός κανονιέρης με γκρίζα γενειάδα —θαρρώ πως τον βλέπω ακόμα—, ατάραχο μάτι και ψύχραιμη φυσιογνωμία, πλησίασε το κανόνι, το ρύθμισε και σημάδεψε ώρα πολλή. Μια δυνατή κανονιά ακούστηκε και μαζί της ανακατώθηκαν οι ζητωκραυγές του πληρώματος.

Το βλήμα πέτυχε το σκοπό του. Χτύπησε το ζώο, μα

–τι παράξενο!– γλίστρησε πάνω στη στρογγυλή του επιφάνεια και χάθηκε δυο μίλια μακριά μέσα στη θάλασσα.

– Κατάρα! φώναξε ο καπετάν Φαραγκούτ.

Το κυνήγι ξανάρχισε. Ο Φαραγκούτ, σκύβοντας προς εμένα, είπε:

– Θα το κυνηγήσω ώσπου να διαλυθεί η φρεγάτα.

– Ναι, του αποκρίθηκα, και θα κάνεις σωστά.

Μπορούσε κανείς να ελπίζει ότι το ζώο θα κουραζόταν. Κι ένα ζώο δεν μπορεί να μην επηρεάζεται απ' την κούραση. Αλλά δεν έγινε τίποτα. Οι ώρες κύλησαν, χωρίς το ζώο να δείξει κανένα σημάδι από κούραση.

Ωστόσο, πρέπει να το πούμε, προς τιμή του *Αβραάμ Λίνκολν*, το γερό αυτό πλοίο πάλεψε με ακατάβλητη επιμονή. Υπολογίζω πως έτρεξε το λιγότερο πεντακόσια χιλιόμετρα κυνηγώντας το ζώο εκείνη την άτυχη μέρα της έκτης Νοεμβρίου. Αλλά ήρθε η νύχτα και τύλιξε με τα σκοτάδια της τον ταραγμένο ωκεανό.

Τότε νόμισα πως η εκστρατεία μας είχε τελειώσει και πως δε θα ξαναβλέπαμε ποτέ πια το αλλόκοτο αυτό ζώο. Μα γελάστηκα.

Κατά τις έντεκα παρά δέκα το βράδυ, η ηλεκτρική λάμψη ξαναπαρουσιάστηκε, τρία μίλια ανοιχτά απ' τη φρεγάτα, το ίδιο καθαρή, το ίδιο έντονη, όπως και την προηγούμενη νύχτα.

Το θαλάσσιο κήτος φαινόταν ασάλευτο. Κουρασμένο ίσως από την πάλη της ημέρας, κοιμόταν, παρατημένο στη διάθεση των κυμάτων. Αυτό ήταν μια πιθανότητα που ο πλοίαρχος Φαραγκούτ αποφάσισε να την εκμεταλλευτεί.

Έδωσε τις διαταγές του. Το *Αβραάμ Λίνκολν* έπλεε με μικρή ταχύτητα και προχωρούσε προσεχτικά για να μην ξυπνήσει τον αντίπαλό του. Ο Νεντ Λαντ ξαναπήγε στο πόστο του, στην πλώρη. Η φρεγάτα πλησίασε χωρίς θόρυβο. Η ανάσα όλων μας είχε κοπεί πάνω στο πλοίο. Απέχαμε τριάντα μέτρα μονάχα από τη φλογερή εστία, που η λάμψη της μεγάλωνε και θάμπωνε τα μάτια μας.

Ξαφνικά, το μπράτσο του Νεντ Λαντ τεντώθηκε και το καμάκι τινάχτηκε μακριά. Άκουσα το χτύπημα του όπλου βροντερό, σαν να είχε χτυπήσει πάνω σ' ένα σκληρό σώμα.

Η ηλεκτρική λάμψη έσβησε ξαφνικά και δυο πελώριοι σίφουνες από νερό έπεσαν πάνω στο κατάστρωμα του караβιού, σαρώνοντας τα πάντα σαν χείμαρρος από την πλώρη ως την πρύμνη.

Ακολούθησε μια τρομερή σύγκρουση και, χωρίς να προλάβω να κρατηθώ από πουθενά, τινάχτηκα πάνω από την κουπαστή και γκρεμίστηκα στη θάλασσα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

20.000 Λεύγες κάτω από τη θάλασσα

Σκεφτήκατε ποτέ ότι με την ιλιγγιώδη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας θα μπορούσατε να ταξιδέψετε στο βυθό της θάλασσας τόσο άνετα όσο και σε μια λεωφόρο;

Την πρωτότυπη αυτή ιδέα γονιμοποίησε ο Ιούλιος Βερν και με την πλούσια φαντασία του έπλασε την ανεπανάληπτη μορφή του πλοίαρχου Νέμο, ενός αξιοθαύμαστου κουρσάρου των θαλασσών.

Ο πλοίαρχος Νέμο κατορθώνει να κατασκευάσει το τέλειο υποβρύχιο, με το οποίο εξερευνά τα μυστικά των βυθών και απολαμβάνει τις σπάνιες ομορφιές του άγνωστου υποθαλάσσιου κόσμου. Ο αναγνώστης τον συνοδεύει σ' αυτή τη μαγευτική περιήλάνηση και καθηλώνεται από τα απρόβλεπτα και συγκλονιστικά γεγονότα που διαδραματίζονται στον ανεξερεύνητο βυθό.

www.minoas.gr

9 789604 815777
ISBN 978-960-481-577-7

ΚΩΔ. 16612